

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Cob/180/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120243504
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Štolcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:6120243504.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej, JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci žalobkyne: Q. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXXX/X, XXX XX F., štátna občianka SR, zastúpenej zástupcom BELLAN & Partners, s.r.o., so sídlom Jilemnického 30, 036 01 Martin, IČO: 52 934 969, proti žalovanému: Poľnohospodárske družstvo „Valča“, družstvo, so sídlom 038 35 Valča 1, IČO: 36 440 116, zastúpenému zástupcom Advokátska kancelária BURIK s.r.o., so sídlom Námestie Svetozára Hurbana Vajanského 2, 036 01 Martin, IČO: 52 804 364, v konaní o zaplatenie 59.528,21 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti vo výroku I. a III. rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/32/2020-231 zo dňa 18. júna 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/32/2020-231 zo dňa 18. júna 2021 v napadnutom výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 19.136,90 Eur spolu s 8 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 19.136,90 Eur od 22.4.2019 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku III., podľa ktorého žalovaný má voči žalobkyni právo na 32,72 % náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, p o t v r d z u j e .

Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd výkonom I. rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 19.136,90 Eur spolu s 8 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 19.136,90 Eur od 22.4.2019 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výkonom II. žalobu v časti istiny v sume 40.391,31 Eur a 8 % úrokov z omeškania ročne zo sumy 59.528,21 Eur od 18.4.2019 do 21.4.2019 a 8 % úroku z omeškania ročne zo sumy 40.391,31 Eur od 22.4.2019 do zaplatenia zamietol. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol výkonom III. tak, že žalovaný má voči žalobkyni právo na 32,72 % náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

2. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd poukázal na žalobu žalobkyne, jej zdôvodnenie, obsah odporu žalovaného, následné vyjadrenia sporových strán, vykonané dokazovanie a z neho zistený skutkový stav veci, ktorý právne posúdil za aplikácie § 227 ods. 2 písm. b), § 227 ods. 4, § 228 veta prvá a druhá, § 231 ods. 2, § 232 ods. 1 veta prvá a druhá, § 232 ods. 3, § 233 ods. 1, 2 a 3, Obchodného zákonníka a dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti žaloby v rozsahu 19.136.90 Eur s príslušenstvom a jej nedôvodnosti v časti istiny v sume 40.391,31 Eur s príslušenstvom.

3. Okresný súd poukázal na predmet konania, ktorým bolo zaplatenie žalovanej sumy 59.528,21 Eur s príslušenstvom, ktorej sa žalobkyňa domáhala titulom vyrovnacieho podielu, na ktorý jej mal vzniknúť nárok po ukončení členstva v poľnohospodárskom družstve. Okresný súd uviedol, že zo zákona

nepochybne vyplýva, že zánikom členstva vzniká bývalému členovi družstva nárok na vyrovnací podiel. Stanovy nesmú tento nárok vylúčiť. Vyrovnacím podielom sa rozumie majetkový nárok bývalého člena, ako aj nárok dediča, ktorý sa nestal členom družstva. Súd prvej inštancie mal za nepochybné a ani medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa mala ukončených 13 rokov členstva v Poľnohospodárskom družstve, avšak rozdielne od žalobkyne, ktorá tvrdila, že jej členstvo vzniklo 16.12.2005, tak podľa názoru okresného súdu žalobkyni vzniklo členstvo až 21.12.2005, a to s poukazom na § 227 ods. 4 Obchodného zákonníka, podľa ktorého členstvo nevzniká pred zaplatením vstupného vkladu. Táto skutočnosť však nemala vplyv na počet ukončených rokov členstva s tým, že dĺžka členstva sa nepočíta na kalendárne, ale na bežné roky. Členstvo žalobkyne bolo ukončené vystúpením z členstva dňa 22.03.2019, a teda za obdobie od 21.12.2005 do 22.03.2019 skutočne členstvo trvalo 13 bežných rokov. Vo vzťahu k určaniu vyrovnacieho podielu jedným z kritérií je aj výška splateného členského vkladu. Žalobkyňa v žalobe uvádzala, že splatený členský vklad bol 4.980 Eur, ktoré tvrdenie žalovaný výslovne nepoprel, a preto sa považovalo za nesporné, že splatený členský vklad bol vo výške 4.980 Eur, aj keď po prepočte súdom správne malo byť 5.085,70 Eur. 4.980 Eur ako splatený členský vklad, ktorý tvrdila žalobkyňa v rovnakej výške však uviedol aj žalovaný, preto sumu 4.980 Eur považoval okresný súd za nespornú.

4. Spornou medzi stranami bola skutočnosť, či bola hodnota podielových listov oprávnené odpočítaná od čistého obchodného imania. Okresný súd bol názoru, že táto hodnota bola odpočítaná neoprávnené. Základom pre výpočet vyrovnacieho podielu v zmysle ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka je čisté obchodné imanie. Pre účely Obchodného zákonníka § 6 definuje pojem obchodného majetku, obchodné imanie, vlastné imanie a čisté obchodné imanie. Podľa odseku 3 tohto ustanovenia je čistým obchodným imaním obchodný majetok po odpočítaní záväzkov vzniknutých podnikateľovi v súvislosti s podnikaním. Pre správny záver o výške vyrovnacieho podielu bolo potrebné skúmať správnosť údajov, ktoré boli podkladom pre jeho výpočet, a to i údajov týkajúcich sa fondov a rezerv, keď bolo zrejmé, že pri určovaní výšky vyrovnacieho podielu sa neprihliada na imanie, ktoré je v nedeliteľnom fonde, a ak to vyplýva zo stanov aj v iných zabezpečovacích fondoch. Ak družstvo disponuje majetkom v hodnote podielových listov, tieto sú súčasťou majetku - základného imania družstva podľa § 223 ods. 1 Obchodného zákonníka. Z ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka, ktoré je dispozitívnym ustanovením vyplýva, že pri určovaní výšky vyrovnacieho podielu sa neprihliada na imanie, ktoré je v nedeliteľnom fonde. Podľa znenia stanov platných a účinných v znení ku dňu zániku členstva žalobkyne v družstve nevyplývala žiadna iná úprava spôsobu určenia vyrovnacieho podielu. Ak teda okresný súd vychádzal striktnie z ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka, tak pri určovaní výšky vyrovnacieho podielu, keď aj v zmysle individuálnej účtovnej závierky podielové listy sú účtované na strane aktív a nie na strane pasív, bol toho názoru, že hodnota týchto podielových listov mala byť odrátaná od čistého obchodného imania. Teda podľa názoru okresného súdu, ak žalovaný odrátal hodnotu podielových listov od čistého obchodného imania, nepostupoval v rozpore s ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka.

5. Ďalšou spornou skutočnosťou bolo členstvo F. J. Q. v družstve. V tomto súdenom prípade, okresný súd prijal záver, že F. J. Q. nezdedil vyrovnací podiel, ale zdedil členstvo v družstve. Tento názor je rozdielny oproti názoru, ktorý vyslovil okresný súd v rozsudku sp. zn. 17Cb/49/2019, keď v konaní sp. zn. 17Cb/49/2019 vychádzal z rozhodnutia notára, a to Osvedčenia o dedičstve sp. zn. 17D/357/2014, z ktorého vyplýva, že F. J. Q. zdedil vyrovnací podiel (teda nie členské práva vo výške 40.238,40 Eur) a rovnaká skutočnosť vyplývala aj z opravnej doložky zo dňa 01.04.2019, ktorá stanovila spôsob výpočtu vyrovnacieho podielu. Až po rozhodnutí okresného súdu vo veci sp. zn. 17Cb/49/2019 notárka na žiadosť žalovaného vydala ďalšiu opravnú doložku, v ktorej už korigovala pôvodné Osvedčenie o dedičstve s tým, že F. J. Q. zdedil členské práva a povinnosti spojené s členstvom poručiteľa P. Q. v Poľnohospodárskom družstve Valča. Situácia v tomto súdnom spore bola teda odlišná od situácie v spore sp. zn. 17Cb/49/2019. V danom prípade okresný súd vychádzal už z rovnakého Osvedčenia o dedičstve, avšak v znení opravnej doložky zo dňa 10.03.2020, ktorá opravná doložka bola aj podľa názoru okresného súdu v súlade so zákonom, a to z toho dôvodu, že bolo preukázané a medzi stranami ani nebolo sporné, že F. J. Q. je dedičom po neb. P. Q., ktorý zomrel XX.XX.XXXX. F. J. Q. uskutočnil žiadosť o prijatie za člena v družstve dňom 30.01.2015. Žalovaný podľa Zápisnice zo zasadnutia predstavenstva Poľnohospodárskeho družstva Valča so sídlom vo Valči uskutočneného 02.02.2015 prerokoval žiadosť F. J. Q. a prijal uznesenie o prijatí F. J. Q. za člena družstva. S poukazom na ust. § 232 Obchodného zákonníka s použitím čl. 7 a čl. 14 stanov Poľnohospodárskeho družstva Valča, F. J. Q. ako dedič po zomrelom otcovi Žiadosťou zo dňa 30.01.2015 prejavil záujem o členstvo v družstve, členská schôdza jeho členstvo ako dediča neodmietla. Predstavenstvo družstva podľa uznesenia zo

dňa 02.02.2015 rozhodlo o jeho prijatí za člena družstva, a teda išlo o situáciu upravenú v čl. 7 písm. b) stanov žalovaného. Boli teda splnené podmienky pre vznik členstva F. J. Q. v družstve. F. J. Q. zdedil práva a povinnosti svojho právneho predchodcu, a preto do počtu jeho rokov členstva bolo potrebné zahrnúť nielen dobu jeho členstva, ale aj i dobu členstva jeho právneho predchodcu.

6. Spornou skutočnosťou bol aj okamih plynutia nároku na úroky z omeškania. V tomto prípade sa okresný súd stotožnil s tvrdením žalovaného s poukazom na čl. 16 ods. 1 stanov družstva, podľa ktorého člen družstva, ktorého členstvo zaniklo má právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu do 30 dní od jeho zániku. Členstvo žalobkyne zaniklo 22.03.2019, a teda 30-dňová lehota uplynula 22.04.2019. Žalovaný sa dostal do omeškania dňom 22.04.2019. Pokiaľ išlo o výšku úrokov z omeškania 8 % ročne z dlžnej sumy, okresný súd zdôraznil, že vzťah medzi stranami sporu sa spravuje ust. Obchodného zákonníka podľa § 261 ods. 6 písm. b) Obchodného zákonníka, a preto žalobkyni prislúchali úroky z omeškania zákonné podľa ust. § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka v spojení s Nariadením Vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z.z., čo predstavovalo 8 % a žalobkyňa si úroky z omeškania v tejto zákonnej výške uplatnila.

7. Pokiaľ išlo o samotný výpočet vyrovnacieho podielu tak ten okresný súd ustálil nasledovne. Počet ukončených rokov členstva žalobkyne 13 vynásobený výškou vkladu 4.980 Eur, súčin predstavuje sumu 64.740 Eur. Čisté obchodné imanie bolo vo výške 1.526.880 Eur, ktoré okresný súd ustálil v zmysle riadnej individuálnej účtovnej závierky žalovaného vyhotovenej k 31.12.2018, kde vychádzal zo strany pasív, keď od vlastného imania 2.610.339 Eur odpočítal nedeliteľný fond vo výške 1.083.459 Eur. Súčin členských vkladov a ukončených rokov všetkých členov predstavuje hodnotu 1.493.734,40 Eur ako vyplýva z evidencie členov, ktorú vedie družstvo a z tabuľky č. I. 86 rub (pričom okresný súd vychádzal zo skutočnosti legitímneho členstva F. J. Q. a jeho právneho predchodcu).
Výpočet koeficientu: $64.740 / 1.493.734,40 = 0,043341$.
Vyrovnací podiel: $0,043341 \times 1.526.880 = 66.176,51$ Eur.
Výpočet zrážkovej dane: $66.176,51$ Eur (vyrovnací podiel) - 4.980 (splatený členský vklad žalobkyne) = $61.196,51$ Eur, čo je základ dane
Pri 7 % zrážková daň predstavuje sumu 4.283,76 Eur.

8. Vyrovnací podiel po odpočítaní zrážkovej dane, ktorá sa, podľa názoru okresného súdu, musí odrátať a nemôže byť vyplatená žalobkyni, lebo túto odvádzal žalovaný (žalovanému sa do dispozície nikdy nedostane) bol nasledovný: $66.176,51 - 4.283,76 = 61.892,75$ Eur.
Toto je výška vyrovnacieho podielu, ktorý mal byť žalobkyni vyplatený, avšak bolo vyplatené len 42.755,85 Eur (čo je tiež hodnota bez zrážkovej dane). Rozdiel medzi týmito sumami, na ktorú mala žalobkyňa nárok a ktorá jej reálne bola vyplatená, potom predstavuje sumu 19.136,90 Eur, ku ktorej zaplateniu okresný súd žalovaného zaviazal spolu s úrokmi z omeškania.

9. Vo zvyšnej časti uplatneného nároku 40.0391,38 Eur a príslušných úrokov z omeškania tak, ako sú uvedené vo výroku II. rozsudku, bola žaloba zamietnutá.

10. O trovách konania okresný súd rozhodol v zmysle úspechu podľa § 255 ods. 2 CSP. Žalobkyňa si žalobou uplatňovala istinu 59.528,21 Eur a uplatnený úrok z omeškania do času vyhlásenia rozsudku o vyčíslení predstavoval 1.034,64 Eur. Teda, žalobkyňa spolu žiadala sumu 60.562,85 Eur (ku dňu vyhlásenia rozsudku), čo je 100 %. Žalobkyni bola priznaná istina v sume 19.136,90 Eur a úrok z omeškania, ktorý od 22.04.2019 do 18.06.2021 predstavuje sumu 330,93 Eur, t.j. spolu suma 19.467,83 Eur (ku dňu vyhlásenia rozsudku), čo predstavuje 32,14 % úspech žalobkyne a 67,86 % úspech žalovaného. Potom čistý úspech žalovaného je 35,72 % ($67,86 \% - 32,14 \%$) a v tejto výške okresný súd žalovanému priznal právo na náhradu trov voči žalobkyni, s tým, že o samotnej výške trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

11. Proti tomuto rozsudku, a to jeho výrokom I. a III. v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný prostredníctvom zástupcu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), h) CSP. Žalovaný uviedol, že spornou v tomto prípade bola medzi stranami skutočnosť, či bola hodnota družstevných podielníckych listov (ďalej „DPL“) (riadok 86 účtovnej závierky) odpočítaná pre účely výpočtu vyrovnacieho podielu vystupujúceho člena družstva od čistého obchodného imania (vlastné obchodné imanie podľa účtovnej závierky) oprávnené alebo neoprávnené.

12. Podľa žalovaného, rozdiel vo výpočte vyrovnacieho podielu okresného súdu a žalovaného bol spôsobený výlučne výškou čistého obchodného imania z dôvodu (ne)odpočítania menovitej hodnoty DPL, keď okresný súd vypočítal čisté obchodné imanie v sume 1.526.880 Eur a žalovaný v sume 1.051.788 Eur (odpočet DPL v sume 475.092 Eur).

Výpočet vyrovnacieho podielu žalovaného:

Čisté obchodné imanie:

Čisté obchodné imanie (riad. 80 účt. záv.) .....2 610 339 Eur
Menovitá hodnota vydaných DPL (riad. 86 účt. záv.) ..... 475 092 Eur
Nedeliteľné fondy (riad. 87 účt. záv.) ..... - 1 083 459 Eur
SPOLU: .....1 051 788 Eur

Výpočet vyrovnacieho podielu okresným súdom:

ukončené roky členstva žalobkyne: 13, čl. vklad: 4.980 Eur, súčin: 64.740 Eur

súčin členských vkladov a ukončených rokov členstva ostatných jednotlivých členov: 1.493.734,40 Eur

výpočet koeficientu:

$64.740 / 1.493.734,40 = 0,043341$

(vklad žalobkyňa *13 rokov) / (súhrn člen. vkladov všetkých *počet rokov) = (koeficient)

Čisté obchodné imanie (vypočítané žalovaným): 1.051.788 Eur

Vyrovnaní podiel:

$0,043341 * 1.051.788 = 45.585,54$ Eur

(koeficient) * (čisté obchodné imanie) = vyrovnací podiel

Výpočet zrážkovej dane: 45.585,54 Eur (vyrovnaní podiel)

- 4.980,00 Eur (splatný členský vklad)

Základ dane: 40.605,54 Eur

7 % zrážková daň: 2.842,39 Eur (7% z 40 605,54 €)

Vyrovnaní podiel: 45.585,54 Eur

- 2.842,39 Eur

42.743,15 Eur

Suma na zaplatenie žalobcovi podľa žalovaného:

Nakoľko bolo žalobcovi v minulosti vyplatených 42.755,85 Eur, výplatok dnes predstavuje: 42.743,15 Eur - 42.755,85 Eur = - 12,70 Eur (preplatok)

Podľa žalovaného, pokiaľ by sa okresný súd stotožnil s jeho argumentáciou o odpočte menovitej hodnoty vydaných DPL od čistého obchodného imania, žaloba by bola v celom rozsahu zamietnutá, a teda aj v časti výroku I., nakoľko žalobkyni vyplatil o 12,70 Eur viac ako bol jej nárok.

13. Žalovaný poukázal na argumentáciu k potrebe odpočtu DPL od čistého obchodného imania s tým, že okresnému súdu prezentoval viacero právnych názorov, pre ktoré je potrebné DPL od čistého obchodného imania pre účely výpočtu vyrovnacieho podielu odpočítať a sú zachytené jednak v podanom odpore zo dňa 17.03.2020, jednak v duplike zo dňa 17.07.2020 a jednak vo vyjadrení zo dňa 17.05.2021, kde sa zaoberal aj históriou DPL, pre ozrejmienie ich právnej podstaty. Žalovaný uviedol, že na účte č. 413 400 „Ostatné kapitálové fondy - vydané DPL“ je v družstve účtovaná menovitá hodnota vydaných družstevných podielnických listov (riadok 86 účtovnej závierky) a podľa priloženého odborného vyjadrenia je účtovaná správne. V ďalšom žalovaný citoval § 6 ods. 3 Obchodného zákonníka, § 2 ods. 2 písm. p) zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch, § 56 ods. 6 opatrenia MF SR č. 23054/2002-92 zo dňa 16.12.2002, § 17d ods. 1, 3, § 17f zákona č. 42/1992 Zb. s tým, že za kľúčový argument pri (ne)zahrnutí menovitej hodnoty DPL do čistého obchodného imania považoval ten, že pokiaľ má v konkurznom konaní podielnik (osoba, vlastníca DPL - či už člen alebo nečlen) postavenie veriteľa voči družstvu, má tento cenný papier charakter (budúceho) záväzku, a teda v žiadnom prípade nemôže byť zahrnutý v čistom obchodnom imaní, ale naopak, má sa od neho odpočítať. Je síce pravdou (tak ako uvádzal v odpore), že družstevné podielnické listy sú majetkové cenné papiere, nie dlhové, preto nie sú účtované v záväzkoch, ale sú súčasťou vlastného imania družstva (na strane aktív účtovnej závierky, ako uvádza aj súd prvej inštancie), avšak aj napriek tomu nie je možné na túto hodnotu brať

pri výpočte ohľad, pretože sa jedná o záväzok súvisiaci s podnikaním, a to záväzok vrátiť pri zániku družstva hodnotu vloženého majetku/hodnot (vyjadrenú menovitou hodnotu DPL) podielnikom (či už členom alebo nečlenom družstva). Účtovanie je však vykonávané na základe opatrenia Ministerstva financií SR a uvedených právnych predpisov, a preto je povinnosťou družstiev tak účtovať. To však neznamená, že to má vplyv na právny charakter DPL. Žalovaný poukázal na to, že nie všetci vlastníci DPL musia byť nevyhnutne členmi družstva, čo vyplýva priamo zo zákona č. 42/1992 Zb. a presne tak, ako to na hypotetickom príklade demonštruje predkladané odborné vyjadrenie, pri likvidácii družstva a v konkurznom konaní a v konaní o vyrovnaní (dnes reštrukturalizácií pozn.) má podielnik postavenie veriteľa, a teda neoprávneným vyplácaním týchto (budúcich záväzkov) z DPL členom družstva pri ich vystúpení v rámci vyrovnacích podielov by došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane členov družstva voči vlastníkom DPL. Uvedenú argumentáciu podporuje aj § 17f zákona č. 42/1992 Zb., ktorý uvádza, že až vtedy, ak by podielnik požiadal o členstvo a bol by prijatý, došlo by k premene podielnických listov na členské vklady, a preto až vtedy by bolo možné takto premenenú hodnotu (nezahrnutú do nedeliteľného fondu) do výpočtu zahrnúť (nie však hodnotu DPL pred premenou.) Menovitá hodnota DPL účtovaná v rámci samostatného analytického účtu v rámci účtu 413, t.j. na účte č. 413 400, nie je iným zabezpečovacím fondom ako ho má na mysli § 233 ods. 3 druhá veta Obchodného zákonníka, pretože zaúčtovanie menovitej hodnoty DPL nie je zdrojom akýchkoľvek prostriedkov, ktoré by slúžili na „zabezpečenie“ alebo „rezervy“ družstva. Žalovaný názor o potrebe odpočtu DPL podporil odborným názorom D.. C. (postup výpočtu vyrovnacieho podielu priložený k odporu), ako aj rozhodnutím Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 5Cb/235/2007 zo dňa 13.05.2011, ku ktorému doložil stanov y Poľnohospodárskeho družstva v Hornej Potôni, IČO: 00 191 442 (priložené v duplike).

14. Žalovaný ďalej poukázal na Odborné vyjadrenie č. 42/2021 znaleckej organizácie EXPERTA, s.r.o. zo dňa 16.09.2021, predložené spolu s odvolaním a jeho závery na položené otázky, na základe ktorých považoval za možné skonštatovať, že v zmysle odbornej literatúry aj podľa odborného názoru znaleckej organizácie „je korektný postup, v rámci ktorého sa pri vyčíslení vyrovnacieho podielu člena družstva, ktorému členstvo zaniklo za trvania družstva, podľa ustanovení § 233 Obchodného zákonníka, od hodnoty vlastného imania odpočítava okrem imania, ktoré je v nedeliteľnom fonde, ďalej imania, ktoré je v iných zabezpečovacích fondoch (ak to vyplýva zo stanov družstva) aj imanie, ktoré predstavuje hodnotu vydaných družstevných podielnických listov.“ Závery a odôvodnenie odborného vyjadrenia teda korešpondujú s tvrdeniami žalovaného o potrebe odpočítania DPL od čistého obchodného imania prezentovanými počas celého konania.

15. K odbornému vyjadreniu ako novote v konaní žalovaný uviedol, že počas konania pred súdom prvej inštancie návrh na vykonanie dokazovania odborným vyjadrením nevzniesol, teda, že vyjadrenie je v podstate novotou v konaní (§ 366 CSP) použiteľnou za prísne reštriktívnych podmienok. Vzhľadom k tomu, že zákonné kritéria na použitie novoty žalovaný nespĺňa, avšak aj na základe uvedeného je výrok okresného súdu zrejme nesprávny, trval na argumentácii o potrebe odpočtu DPL. Odborné vyjadrenie v dôsledku podmienky v § 366 CSP predložil a poukázal naň ako na odbornú publikáciu, názor authority (obdobne ako pri judikatúre súdov, alebo odborné komentáre k právnym predpisom), ktoré si v argumentácii osvojuje a celý čas počas konania aj tvrdil. Odborné vyjadrenie je potvrdením právneho/ekonomického a výpočtového názoru žalovaného, a teda nie „skutkovým“ dôkazným prostriedkom, a to aj z dôvodu, že obsahuje všeobecný záver o tom, že v prípade, ak sa výpočet riadi zákonom podľa stanov družstva účinných od 23.03.2018 do 28.03.2019 sa zákonom riadil, konkrétne § 233 Obchodného zákonníka, tak je potrebné emisiu DPL odpočítať, nech sa v podstate jedná o akékoľvek družstvo, ktoré nemá v stanovách konkrétny výpočet upravený. V dôsledku uvedeného, vyňaté časti z odborného vyjadrenia žalovaný tvrdí ako svoje vlastné tvrdenia podporené odborným názorom a je presvedčený o správnosti odpočtu DPL od čistého obchodného imania.

16. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne právne vec posúdil, čím založil vadu podľa § 365 ods. 1 písm. h), nakoľko na správne zistený skutkový stav neaplikoval ust. § 2 ods. 2 písm. p) zákona č. 566/2001 Z. z., § 1 ods. 2 písm. g) zák. č. 659/2007 Z.z., § 56 ods. 6 opatrenia MF SR č. 23054/2002-92, § 17d ods. 1, 3 a § 17f zák. č. 42/1992 Zb., v dôsledku čoho sa nezaoberal právnym charakterom DPL a potrebou ich odpočítania od čistého obchodného imania aj s poukazom na nepoužitý § 6 ods. 3 Obchodného zákonníka hovoriaci o potrebe odpočítať záväzky pre účely výpočtu čistého obchodného imania, pričom tieto zákonné ustanovenia mali byť použité a vyložené v kontexte s § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka, tak, že hodnota DPL musí byť od vlastného imania pre účely výpočtu čistého obchodného imania odpočítaná. Opačný právny názor poškodí podielnikov (členov či nečlenov)

ako majiteľov DPL, ktorí v prípade zániku družstva nedostanú pri vyplatení vyrovnacích podielov „nič“, a preto žiadal dať jasné odpovede na jeho argumenty z dôvodu predchádzania obdobným konaniam. Zároveň mal za to, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí dostatočne neodôvodnil, prečo nie je možné DPL odpočítať a v tomto ohľade sa nevysporiadal s rozsiahlymi argumentmi o právnej podstate DPL žalovaným, ktoré vôbec nie sú nové a zároveň bod 27. odôvodnenia (jeho posledné vety) sú v rozpore s výrokom I. a bodom 30. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, čím súd I. inštancie založil vadu podľa v § 365 ods. 1 písm. d) CSP, konkrétne v nepreskúmateľnosti a nedostatočnej odôvodnenosti rozhodnutia, v ktorej súvislosti poukázal na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 03.12.2015 publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. 2/2016. Zároveň uviedol, že v prípade iných väd odôvodnenia rozhodnutia súdu, napr. nepreskúmateľnosť rozhodnutia, ide o inú vadu konania podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP (napr. rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo 5/1997 zo dňa 28.08.1997, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. R 111/1998, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 225/2012 zo dňa 10.1.2013). Navrhol rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku I. zmeniť, alternatívne zrušiť. Nakoľko je výrok o trovách konania závislým výrokom, navrhol zmeniť, resp. zrušiť aj ten.

17. K doručenému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadrila žalobkyňa prostredníctvom zástupcu v podaní zo dňa 14.10.2021 (č.l. 298-299 spisu). Žalobkyňa poukázala na to, že nevyužila svoje právo podať proti rozsudku okresného súdu odvolanie, nakoľko i keď nebolo vyhovené jej žalobe v celom rozsahu, s týmto sa stotožňuje, súhlasí, rešpektuje toto rozhodnutie najmä vzhľadom ku skutočnosti, že prvostupňový súd sa stotožnil s jej právnou argumentáciou neoprávneného odpočtu menovitej hodnoty vydaných DPL a zároveň rešpektuje, že prvostupňový súd musel obligatórne akceptovať opravné doložky notára k pôvodnému osvedčeniu o dedičstve sp.zn. 17D/357/2017.

18. S prezentovanými názormi žalovaného, ktoré zakladajú potrebu odpočítania DPL od čistého obchodného imania sa žalobkyňa nestotožnila tak, ako sa s touto argumentáciou nestotožňovala v celom konaní na okresnom súde. Podľa žalobkyne okresný súd správne poznamenal, že hodnota podielových listov bola neoprávnene odpočítaná pri výpočte vyrovnacieho podielu zo strany žalovaného od čistého obchodného imania s poukazom na príslušné ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka s definíciou § 6 Obchodného zákonníka. Z ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka, ktoré je dispozitívnym ustanovením, vyplýva, že pri určovaní výšky vyrovnacieho podielu sa neprihliada na imanie, ktoré je v nedeliteľnom fonde. Podľa znenia stanov platných a účinných v znení ku dňu zániku členstva žalobkyne v družstve nevyplýva žiadna iná úprava spôsobu určenia vyrovnacieho podielu. Žalobkyňa mala za to, že je potrebné prihliadať na znenie stanov družstva platných k zániku jej členstva v družstve, t.j. ku dňu 23.03.2018, z ktorých je zrejmé, že pri výpočte vyrovnacieho podielu sa má postupovať výhradne postupom odkázaným na ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka. Stanovy družstva a ich ustanovenie čl. 16 určujúce určenie vyrovnacieho podielu po zániku jej členstva v družstve, nemožno brať do úvahy a na tieto nemožno poukazovať. Do vyrovnacieho podielu nemožno zahrnúť podiel na nedeliteľnom fonde, ktorý zostáva v majetku družstva. Ak má družstvo iné zabezpečovacie fondy, treba, aby stanov určili, či sa podiel na nich započítava alebo nezapočítava do vyrovnacieho podielu. Ak v stanovách nie je nič ustanovené, resp. určené, nezapočítava sa ani podiel na týchto iných zabezpečovacích fondoch. Ak to určia stanov, môže družstvo vytvárať aj iné zabezpečovacie fondy, a to dočasné alebo trvalé. Zároveň poukázala na odborný názor D. T. C. zo dňa 12.07.2019, na ktorý poukazoval aj žalovaný, v ktorom je jednoznačne poukazované, že pre určenie vyrovnacieho podielu je rozhodný stav čistého obchodného imania družstva podľa riadnej individuálnej účtovnej závierky za účtovné obdobie, ktoré predchádza účtovnému obdobiu, v ktorom členstvo zaniklo. Pri určovaní výšky vyrovnacieho podielu sa neprihliada na imanie, ktoré je v nedeliteľnom fonde, ak to vyplýva zo stanov aj v iných zabezpečovacích fondoch. Tak isto sa neprihliada na vklad členov s kratším ako ročným členstvom pred dňom, ku ktorému sa ročná účtovná závierka zostavuje (§ 233 ods. 3 Obchodného zákonníka). Družstvo si môže v stanovách určiť iný postup pri výpočte a pri splatnosti vyrovnacieho podielu ako ustanovuje Obchodný zákonník v § 233 ods. 2 a 4 Obchodného zákonníka. Ak stanov družstva neurčujú inak, potom sa pri určení a vyplatení vyrovnacieho podielu postupuje podľa ust. § 233 ods. 2 a 4 Obchodného zákonníka. Čistým obchodným imaním podľa § 6 ods. 3 Obchodného zákonníka je obchodný majetok po odpočítaní záväzkov vzniknutých podnikateľovi v súvislosti s podnikaním. Podľa § 59 ods. 1 opatrenia MF SR č. 23054/20002-92 v znení neskorších predpisov vlastné obchodné imanie účtovnej jednotky predstavuje rozdiel majetku a záväzkov. Podľa § 233 Obchodného zákonníka pre určenie vyrovnacieho podielu je rozhodný stav čistého obchodného imania družstva, t.j. vlastného imania, ktorého hodnota je uvedená

v riadnej individuálnej účtovnej závierke družstva v riadku 80 súvahy a v mikroúčtovných jednotkách v riadku 25 súvahy. Vlastné imania vykazované v riadku 80 alebo 25 súvahy sa na určenie výpočtu vyrovnacieho podielu zníži o hodnotu:

1. imania, ktoré je v nedeliteľnom fonde, t.j. sa odpočíta hodnota vykazovaná v účtoch 418 - nedeliteľný fond z kapitálových fondov a 422 - nedeliteľný fond,

2. imania, ktoré je v iných zabezpečovacích fondoch, ale iba v prípade, ak to vyplýva zo stanov družstva. V takom prípade sa môže odpočítať hodnota konkrétneho zabezpečovacieho fondu určeného v stanovách, napr. vytvoreného kapitálového fondu, ktorý je zaúčtovaný a vykazovaný na samostatnom analytickom účte v rámci účtu 413 - ostatné kapitálové fondy alebo fondu vytvoreného zo zisku družstva, ktorý je zaúčtovaný a vykazovaný na samostatnom analytickom účte v rámci účtu 413 - štatutárne fondy alebo účtu 427 - ostatné fondy. Imanie, ktoré bolo rozdelené na majetkové podiely oprávneným osobám podľa zák. č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách (Transformačný zákon) v zmysle zák. č. 264/1995 Z.z. boli povinné vydať za majetkové podiely oprávneným osobám DPL, ktorých menovitá hodnota vykazovaná na samostatnom analytickom účte v rámci účtu 413 - ostatné kapitálové fondy sa odpočíta, ak je to uvedené v stanovách družstva. Vydané DPL sa účtujú podľa § 59 ods. 6 opatrenia MF SR č. 23054/2002-92 na samostatnom analytickom účte v rámci účtu 413 - ostatné kapitálové fondy. Podľa § 1 ods. 2 písm. g) zák. č. 659/2007 Z.z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike, družstevné listy sú majetkové cenné papiere, nie dlhové, preto nie sú účtované v záväzkoch, ale sú súčasťou vlastného imania družstva. Podľa žalobkyne, vzhľadom na uvedené nie je potrebné demonštrovať na žiadnych hypotetických príkladoch fiktívneho družstva, nakoľko tu je jasný skutkový stav veci založený na konkrétnom subjekte v družstve, ktoré sa riadi konkrétnymi stanovami toho ktorého času platnými, v tomto prípade v čase zániku jej členstva v družstve 22.03.2018 a nie je potrebné rozvíjať právne alebo ekonomické analýzy, ktoré by mali mať retrospektívnu povahu vo vzťahu k výpočtu jej vyrovnacieho podielu viažuceho sa k dátumu zániku jej členstva. Ak má žalovaný záujem pozmeniť výpočet vyrovnacieho podielu, ktorého postup stanovuje čl. 16 stanov, je potrebné zmeniť stanovy. Zároveň namietala a žiadala, aby odvolací súd neprijal ako vykonaný dôkaz zo strany žalovaného odborné vyjadrenie č. 42/2021 zo dňa 16.09.2021, pretože bola názoru, že vzhľadom k zásade koncentrácie by súd ani nemal prihliadať na takýto predložený dôkaz. Vykonané znalecké dokazovanie odborným vyjadrením nemožno hodnotiť ako právny názor hodný právnomu posúdeniu meritu veci vo vzťahu k rozhodnutiu prvostupňového súdu odvolaním, nakoľko už len skutočnosť, že subjekt, ktorý vypracoval odborné vyjadrenie, t.j. znalecká organizácia, z jeho charakteru je zrejmé, že sa jedná o vypracovanie skutkového dôkazného prostriedku. Žalovaný v priebehu celého konania na prvostupňovom súde ani len nenavrhol možnosť vykonať takýto dôkaz. Z obsahu odvolania žalovaného je nesporná len tá skutočnosť, že vytvorenie predmetného dôkazu bolo objednané dňa 08.07.2021, teda v čase, keď už bol vyhlásený rozsudok na okresnom súde vo veci dňa 18.06.2021, čo výhradným spôsobom takýto postup civilného sporu neakceptuje zásada koncentrácie civilného sporu, s ktorou je postup žalovaného na vykonanie dokazovania v priamom rozpore. Navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

19. K doručenému vyjadreniu žalobkyne sa písomne vyjadril žalovaný v podaní zo dňa 03.11.2021 (č.l. 307 spisu). V nadväznosti na vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu žalovaného uviedol, že na podanom odvolaní v celom rozsahu trvá. Nakoľko bola celá odvolacia argumentácia v podanom odvolaní vyčerpaná a odpovedá aj na argumenty uvádzané žalobkyňou, v celom rozsahu na ňu odkazuje.

20. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 10.11.2021 (č.l. 313 spisu) bolo vyjadrenie žalovaného doručené žalobkyňi s možnosťou sa k nemu v lehote 10 dní písomne vyjadriť, ktorú možnosť žalobkyňa v lehote určenej okresným súdom a ani k momentu rozhodovania krajského súdu nevyužila.

21. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal vec v medziach ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňi sumu 19.136,90 Eur spolu s 8 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 19.136,90 Eur od 22.4.2019 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku III., podľa ktorého žalovaný má voči žalobkyňi právo na 32,72 % náhradu trov konania potvrdený ako v týchto výrokoch vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

22. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia ústneho pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/180/2021-321 zo dňa 09.06.2022, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 21.06.2022 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku Krajským súdom v Žiline za akceptovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP.

23. Podľa ust. § 379 CSP v spojení s § 380 ods. 1 CSP krajský súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania.

24. Za viazanosti vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami bol rozsudok okresného súdu preskúmaný v medziach odvolacích dôvodov žalovaného, obsiahnutých v písomne podanom odvolaní zo dňa 24.9.2021 (č.l. 239-243 spisu), a to len tými, ktoré sa týkali posúdenia nároku žalobkyne, jej relevantných tvrdení a dôkazov produkovaných v konaní pred súdom prvej inštancie, vo väzbe na dôvody a obsah obrany žalovaného v tomto konaní.

25. V súvislosti s podaným odvolaním žalovaného, krajský súd primárne uvádza, že ak žalovaný v podanom odvolaní výslovne vyjadril jeho rozsah a dôvody, tak následne potom ani krajský súd v rámci svojho konania a rozhodovania nemohol posudzovať rozsudok okresného súdu a v ňom obsiahnuté závery, v tej časti, ktorá sa nestala predmetom odvolania žalovaného. Teda, ak je odvolateľom vyjadrený rozsah podaného odvolania, potom krajský súd nemá daný zákonný podklad, aby vyjadril závery a aby osobitne bolo pristupované k tomu, čo sa v rámci zadaného rozsahu odvolania nestalo predmetom konania, posudzovania a rozhodovania odvolacieho súdu. Vždy je to tá strana sporu, ktorá podáva odvolanie, ktorá rozsahom podaného odvolania vymedzuje, v akom rozsahu rozhodnutie súdu prvej inštancie napáda, z akých odvolacích dôvodov ho rozporuje, ale len to sa môže stať predmetom posudzovania a zhodnocovania zo strany odvolacieho súdu. Ak sú v rozhodnutí súdom prvej inštancie prijaté závery, ktoré v podanom odvolaní odvolateľ nenapáda, nerozporuje, tak zákonite tieto bez ďalšieho sa nemôžu stať ani predmetom vyhodnocovania odvolacím súdom, pretože k tomu, ako uviedol krajský súd, už nie je zákonný priestor, ak v zmysle ust. § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd odvolacími dôvodmi viazaný a súčasne sa nejedná o žiadnu z právnych situácií vyjadrených pod písm. a), b), c) ust. § 379 CSP. Je predsa potrebné, aby sa rozlišovalo (diferencovalo), čo bolo predmetom odvolacieho konania, posudzovania odvolacím súdom, v nadväznosti na odvolacie dôvody, pretože stav každej sporovej odvolacej právnej veci je odlišný vo väzbe na rozsah a dôvody vyvolanej spornosti uplatňovaných nárokov, prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany. Krajský súd považoval za potrebné uvedené vyjadriť za rešpektovania právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodovania.

26. Za aplikácie vyššie uvedeného § 379, § 380 ods. 1 CSP, krajský súd posudzoval rozsudok okresného súdu a v ňom vyjadrené závery a zhodnotenia len v rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov žalovaného, ktoré boli vyjadrené v ním podanom odvolaní zo dňa 24.9.2021, v ktorom žalovaný vyjadril odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) a h) CSP.

27. Podstatou odvolania žalovaného boli námietky, že okresný súd podľa výsledkov vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Ďalej žalobca v procesnej rovine namietal, že konanie má inú vadu, ktorá spočíva v rozpore odseku 27. odôvodnenia s výrokom, ako aj, že okresný súd dostatočne nezodpovedal na v konaní nastolenú otázku týkajúcu sa odpočtu DPL od čistého obchodného imania, teda nepreskúmateľnosť a nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

28. K jednotlivým odvolacím dôvodom žalovaného v procesnej i hmotnoprávnej rovine tak, ako boli vyjadrené v ním podanom odvolaní zo dňa 24.9.2021, krajský súd uvádza nasledovné posúdenie.

29. V prvom rade k odvolaciemu dôvodu o nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie a jeho nedostatočnom zdôvodnení krajský súd primárne poukazuje na to, že štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého prvoinštančného rozsudku dospel k záveru, že tento kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí spĺňa. Napriek tomu, že zo strany okresného súdu v odseku 27. odôvodnenia rozsudku k spornej otázke, a

to, či bola hodnota podielových listov oprávnené odpočítaná od čistého obchodného imania, bol záver vyslovený v druhej vete tohto odseku v rozpore s poslednými vetami tohto odseku, čo vedie k istej neucelenosti, neprehľadnosti, avšak odôvodnenie rozhodnutia je potrebné posudzovať v jeho celom obsahovom znení. Ak k druhej vete odseku 27. odôvodnenia sa viaže šiesta veta tohto odseku so zvýraznenou časťou v spojení s odsekom 30. odôvodnenia rozhodnutia, konkrétne jeho prvým odsekom, v ktorom okresný súd vyjadril, ako ustálil výšku čistého obchodného imania, a následne uviedol výpočet výšky vyrovnacieho podielu, potom nebolo možné súhlasiť so žalovaným v tom, že odôvodnenie rozhodnutia nezodpovedá výrokovkej časti. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol svoje zistenia, popísal relevantné dôkazy, a to vyjadrenia strán, listinné dôkazy. Uviedol, ako tieto hodnotil a ako na základe tohto vyhodnotenia vec právne posúdil. Teda rozsudok okresného súdu obsahuje zdôvodnenie, uvedenie dôkazov, z ktorých okresný súd vyvodil skutkový záver, identifikoval zistený skutkový stav a následne prijatý právny záver riadnym spôsobom vyjadril. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je zvýrazniť práve tie dôkazy, ktoré mali pre vec podstatný, rozhodujúci význam, čo aj okresný súd uskutočnil. Odvolací súd zdôrazňuje, že za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa - žalovaného. Krajský súd dospel k záveru, že odvolaním napadnuté rozhodnutie okresného súdu obsahuje dostatočnú argumentáciu k meritu veci, nie je ho možno považovať za nedostatočne odôvodnené, pretože skutkové a právne závery nie sú zjavne neodôvodnené.

30. Ak aj žalovaný v odvolaní namietal, že v určitej nastolenej otázke táto zostala súdom prvej inštancie nie dostatočne zodpovedaná a nevyjadrená v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorého dôvodu vzniesol v podstate námietku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia, krajský súd uvádza, že tento odvolací dôvod nebol relevantný. Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku dal odpoveď na podstatné a zásadné okolnosti danej sporovej veci. Okresný súd vyjadril nárok žalobkyne, obranu žalovaného a k tomuto nároku, na základe výsledkov dokazovania vyvodil skutkové závery, ktoré aj vyhodnotil. Účelom riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vyjadriť podstatu sporovej veci a jej skutkové posúdenie a zhodnotenie, k čomu zo strany súdu prvej inštancie aj došlo. Odvolací súd preto konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu nie je nepreskúmateľné.

31. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) je daný vtedy, ak súd vec nesprávne právne posúdil.

32. V odvolacom konaní nebolo sporu o tom, že členstvo žalobkyne so splateným členským vkladom 4.980 Eur v poľnohospodárskom družstve (žalovaný) trvalo 13 rokov (od 21.12.2005 do 22.03.2019), že k jeho ukončeniu došlo jej vystúpením z členstva dňa 22.03.2019, t.j. súčin predstavuje sumu 64.740 Eur. Nebola vyvolaná spornosť ani v tom, že súčin členských vkladov a ukončených rokov všetkých členov predstavuje hodnotu 1.493.764,40 Eur, ako aj, že podľa Účtovnej závierky podnikateľov v podvojnóm účtovníctve zostavenej k 31.12.2018 (č.l. 11-16 spisu) žalovaného, ktorej správnosť nebola stranami sporu namietaná (§ 151 ods. 1 CSP) vyplývali údaje, a to v riadku 80 vlastné imanie 2.610.339, v riadku 88 zákonný rezervný fond a nedeliteľný fond 1.083.459, v riadku 86 „ostatné kapitálové fondy“ (413) 475.092.

33. Žalovaný v odvolaní namietal nesprávny právny záver okresného súdu vo vzťahu k časti výroku I., pokiaľ priznal žalobkyňu sumu 19.136,90 Eur s príslušenstvom. Podľa žalovaného pre určenie výšky vyrovnacieho podielu vystupujúceho člena družstva bolo potrebné od čistého obchodného imania odpočítať aj hodnotu družstevných podielnických listov (DPL), v riadku 86 účtovnej závierky, ktoré sú vedené na účte č. 413 400 „Ostatné kapitálové fondy - vydané DPL“. Žalovaný zvýraznil, čo tvorí čisté obchodné imanie, charakter DPL a jeho účtovanie, a to aj s odkazom na závery v doloženom odbornom vyjadrení, s tvrdením, že si je vedomý nespĺnenia podmienok v ust. § 366 CSP, ale uvedené odborné vyjadrenie je potvrdením jeho právneho/ekonomického a výpočtového názoru a nie je skutkovým dôkazným prostriedkom.

34. V súvislosti s podaným odvolaním žalovaného a jeho argumentáciou, krajský súd však považuje za potrebné poukázať na ust. § 366 CSP, podľa ktorého prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesný podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo,
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

35. Ak odvolateľ v podanom odvolaní nesúhlasil so záverom a výpočtom vyrovnacieho podielu okresným súdom, uviedol vlastný výpočet, a k argumentácii k potrebe odpočtu DPL (družstevné podielové listy) od čistého obchodného imania pripojil k odvolaniu Odborné vyjadrenie - znalecký úkon č. 42/2021 znaleckej organizácie EXPERTA, s.r.o. zo dňa 16.09.2021, tak z obsahu spisu vyplývalo, čo potvrdil v odvolaní aj sám žalovaný, že uvedené odborné vyjadrenie ním nebolo predložené v rámci konania pred súdom prvej inštancie. Žalovaný takýto dôkaz označil a predložil až v rámci podaného odvolania, a teda tak predstavuje prostriedok procesnej obrany žalovaného, ktorý neuplatnil pred súdom prvej inštancie a v odvolaní ani neuviedol žiaden z vyššie uvedených zákonných dôvodov, len za splnenia ktorého by bolo možné prihliadať na novotu v odvolacom konaní, najmä, že by tento dôkaz nemohol bez svojej viny zabezpečiť a uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. V civilnom sporovom konaní pritom podľa § 154 CSP platí tzv. zásada koncentrácie konania, podľa ktorej všetky dôkazy a skutočnosti mali sporové strany predložiť súdu najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pričom na neskôr uplatnené dôkazy a skutočnosti súd môže prihliadnuť len za splnenia zákonných podmienok. Predmetný dôkaz žalovaného bol prezentovaný až v podanom odvolaní tak, že mal preukázať dôvodnosť argumentácie žalovaného. Pri závere o tom, že tento doložený dôkaz je novotou v odvolacom konaní, potom nebol daný dôvod pre vykonanie a zhodnocovanie tohto dôkazu predloženého odvolateľom až v štádiu odvolacieho konania. Opačný prístup krajského súdu by bol popretím princípu neúplného apelačného konania, koncentračnej zásady, popretím dôkaznej povinnosti sporových strán, povinnosti tvrdenia, ako aj v zmysle Čl. 8 CSP, strany sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Súčasne by bol popretím aj princípu rovnakého postavenia sporových strán v zmysle Čl. 6 ods. 1 CSP, keď sporové strany v rovnakej miere majú možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, t.j. uvádzať tvrdenia a tieto označovať a predkladať dôkazy.

36. Krajský súd preto odvolacie dôvody žalovaného posudzoval v rozsahu tých, ktoré sa týkali posúdenia uplatneného nároku žalobkyne, jej relevantných tvrdení a dôkazov produkovaných v konaní pred súdom prvej inštancie vo väzbe na dôvody a rozsah obrany žalovaného v tomto konaní za viazanosti odvolacieho súdu skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie podľa ust. § 383 CSP.

37. Predmetom odvolacieho konania bolo tak posúdenie nároku žalobkyne na vyplatenie vyrovnacieho podielu v súvislosti so zánikom jej členstva v družstve žalovaného, konkrétne, či okresný súd postupoval správne, ak pri určení čiastky, z ktorej sa vypočítava vyrovnací podiel neprihliadal len na nedeliteľný fond, ale ani neodpočítal hodnotu družstevných podielnických listov.

38. Podľa § 233 ods. 1 Obchodného zákonníka pri zániku členstva za trvania družstva má doterajší člen nárok na vyrovnací podiel.

39. Podľa § 233 ods. 2 Obchodného zákonníka vyrovnací podiel sa určí pomerom splateného členského vkladu doterajšieho člena násobeného počtom ukončených rokov jeho členstva k súhrnu splatených členských vkladov všetkých členov násobených ukončenými rokmi ich členstva.

40. Podľa § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka pre určenie vyrovnacieho podielu je rozhodný stav čistého obchodného imania družstva podľa riadnej individuálnej účtovnej závierky za účtovné obdobie, ktoré predchádza účtovnému obdobiu, v ktorom členstvo zaniklo. Pri určovaní výšky vyrovnacieho podielu sa neprihliada na imanie, ktoré je v nedeliteľnom fonde, a ak to vyplýva zo stanov, aj v iných zabezpečovacích fondoch. Tak isto sa neprihliada na vklady členov s kratším ako ročným členstvom pred dňom, ku ktorému sa ročná účtovná závierka zostavuje.

41. Podľa § 233 ods. 4 Obchodného zákonníka právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu je splatné uplynutím troch mesiacov od schválenia riadnej individuálnej účtovnej závierky za účtovné obdobie predchádzajúce účtovnému obdobiu, v ktorom zanikla účasť spoločníka v spoločnosti, alebo ak takáto riadna účtovná závierka schválená nebola, tak uplynutím troch mesiacov odo dňa, keď mala byť schválená. Nárok na podiel zisku vzniká len za obdobie trvania členstva.

42. Podľa § 233 ods. 5 Obchodného zákonníka ustanovenia ods. 2 a 4 sa použijú, len pokiaľ stanovy neurčujú inak.

43. Podľa prvej a piatej vety preambuly Stanov Poľnohospodárskeho družstva Valča úplné znenie v znení k momentu vystúpenia členstva v družstve žalobkyne (č.l. 5 - 10 spisu, ďalej len „Stanov“ alebo „Stanovy“) ustanovujúca schôdza družstva, ktorá sa konala dňa 16. decembra 2005 prijala tieto stanovy. Do stanov bola zapracovaný zmena stanov v zmysle prijatého uznesenia členskej schôdze konanej dňa 23.03.2018.

44. Podľa Článku 5 veta prvá Stanov základné imanie družstva tvorí súhrn členských vkladov, ku ktorých splateniu sa zaviazali členovia družstva.

45. Podľa Článku 9 písm. g) Stanov každý z členov družstva má hlavne tieto práva: na vyrovnací podiel pri zániku jeho účasti v družstve počas trvania družstva.

46. Podľa Článku 16 ods. 1) a 2) Stanov člen družstva, ktorého členstvo v družstve zaniklo, má právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu do 30 dní od zániku členstva v družstve. Oprávnený dedič má právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu do 30 dní od preukázania dedičského oprávnenia na základe písomnej žiadosti. Právny nástupca má právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu do 30 dní od preukázania právneho nástupníctva na základe písomnej žiadosti. Právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu sa spravuje podľa § 233 ods. 4 zák. č. 513/1991 Z.z. Obchodného zákonníka.

47. Podľa čl. 33 ods.1) až 8) Stanov družstvo si pri svojom vzniku zriadi nedeliteľný fond vo výške 10 % zapisovaného základného imania. Nedeliteľný fond sa tvorí tak, že zakladajúci členovia vložia 10 % z hodnoty zapisovaného základného imania družstva do rúk správcu vkladu, ktorý o tejto skutočnosti vydá potvrdenie a uvedie túto skutočnosť vo svojom vyhlásení, ktoré priloží k návrhu na zápis družstva do obchodného registra. Po odovzdaní týchto prostriedkov (spolu s úrokmi) predsedovi predstavenstva po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o zápise spoločnosti do obchodného registra, ich tento uloží na viazaný účet družstva v banke. Nedeliteľný fond sa dopĺňa po schválení ročnej účtovnej závierky o čiastku rovnajúcu sa 10 % čistého zisku, až do doby, než výšky nedeliteľného fondu dosiahne sumu rovnajúcu sa polovici zapisovaného základného imania družstva. Prostriedky nedeliteľného fondu možno použiť iba na krytie strát družstva alebo na opatrenia, ktoré majú prekonať nepriaznivý priebeh hospodárenia družstva. O použití nedeliteľného fondu, ak nejde o krytie strát spoločnosti, rozhoduje predseda družstva. O použití prostriedkov z nedeliteľného fondu je informovať najbližšiu členskú schôdzu. Členská schôdza môže stanoviť pravidlá pre čerpanie nedeliteľného fondu predstavenstvom družstva. Nedeliteľný fond sa nesmie použiť počas trvania družstva na rozdelenie medzi členov. Nový člen zaplatí do nedeliteľného fondu 10 % zo svojho základného členského vkladu súčasne so zaplatením základného členského vkladu. Podľa čl. 9 písm. g) stanov, každý člen družstva má hlavne tieto práva: na vyrovnací podiel pri zániku jeho účasti v družstve počas trvania družstva.

48. Vo všeobecnosti uvádza odvolací súd, že základným účelom ust. § 233 Obchodného zákonníka, ktoré vychádza z existencie majetkovej účasti člena v družstve, je zakotvenie nároku člena na vyporiadanie jeho majetkovej účasti pri zániku členstva v družstve, za trvania družstva, teda nároku na vyrovnací podiel. Pojem vyrovnací podiel vychádza z ust. § 226 ods. 1 písm. d) Obchodného zákonníka, ktorý určuje, že jednou z obligatórných náležitostí stanov je tiež „vyporiadanie členského podielu pri zániku členstva“. Určenie základu pre výpočet vyrovnacieho podielu, spôsob výpočtu vyrovnacieho podielu a jeho splatnosť je v zákone určený podporne, pretože ide o ustanovenie dispozitívne. Na rozhodnutí družstva záleží, či pre určenie základu pre výpočet, spôsob výpočtu a jeho splatnosť použije spôsob uvedený v zákone, alebo či určí vlastný základ, spôsob výpočtu a splatnosť vyrovnacieho podielu v stanovách. Stanovy sa považujú za zmluvu sui generis, ktorá zaväzuje všetkých členov družstva. Ustanovenia týkajúce sa určenia základu, spôsobu výpočtu a splatnosti vyrovnacieho podielu majú normatívny charakter a členovia družstva, poprípade ich právni nástupcovia, sú týmito ustanoveniami viazaní. Stanovy môžu byť zhodné so zákonom alebo naň odkazovať. Ak si družstvo zvolí v stanovách vlastnú úpravu vyrovnacieho podielu, potom sa zákonné ustanovenia nepoužijú, avšak za zachovania osobitného režimu nedeliteľného fondu, ktorého hodnotu nemožno do základu pre výpočet vyrovnacieho podielu zahrnúť. Pre úpravu spôsobu výpočtu, ako i pre úpravu základu pre jeho výpočet, je tiež dôležitý spôsob úpravy ďalších členských vkladov, prípadne tiež ďalšej majetkovej účasti na podnikaní družstva (prípadne prípadného majetkového podielu z transformácie), ak sú tieto majetkové účasti stanovami

pripustené (§ 223 ods. 5 Obchodného zákonníka). Ak sú stanovami formy majetkovej účasti pripustené, potom je nevyhnutné, aby stanovy družstva obsahovali aj úpravu týkajúcu sa tejto formy majetkovej účasti na podnikaní družstva. Zvýrazňuje sa však, že vyrovnací podiel je svojím poňatím v Obchodnom zákonníku spojovaný s členskými vkladmi.

49. V danom prípade nebolo sporu o tom, že žalovaný v článku 5 Stanov vyjadril, že základné imanie tvorí súhrn členských vkladov, ku ktorých splateniu sa zaviazali členovia družstva, pričom výška členského vkladu bola určená v Článku 6 Stanov, ako aj možnosť člena družstva zaviazat' sa k ďalším vkladom s tým, že nepeňažné vklady môžu byť prijímané len so súhlasom predstavenstva s tým, že podľa tretej vety tohto článku sa členovia družstva mohli zaviazat' k ďalším členským vkladom, pričom nepeňažné vklady môžu byť prijímané len so súhlasom predstavenstva a musia byť ocenené nezávislým súdnym znalcom. Stanovy v Štvrtej časti obsahovali úpravu Hospodárenia družstva, v jeho rámci účtovné obdobie (Článok 27), účtovníctvo spoločnosti (Článok 28), účtovná závierka (Článok 29), výročná správa (Článok 30), rozdeľovanie zisku družstva (Článok 31), krytie strát družstva (Článok 32) a nedeliteľný fond (Článok 33) a v Piatej časti v Článku 34 obsahovali úpravu nakladania s členskými vkladom.

50. Za stavu, že žalovaný v Článku 16 ods. 2 Stanov nezvolil vlastnú úpravu vyrovnacieho podielu, potom určujúcou bola pri určení základu pre výpočet a spôsob výpočtu vyrovnacieho podielu právna úprava v ust. § 233 ods. 2 a 3 Obchodného zákonníka. Ohľadne určovania základu pre výpočet vyrovnacieho podielu v zmysle ust. § 233 ods. 2 Obchodného zákonníka medzi stranami, ako bolo vyššie uvedené, nebola vyvolaná spornosť. Pri výpočte výšky vyrovnacieho podielu, t.j. určenie vyrovnacieho podielu bolo rozhodné znenie ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka, z ktorého vyplýva, že pre určenie vyrovnacieho podielu je rozhodný stav čistého obchodného imania družstva podľa riadnej individuálnej účtovnej závierky za účtovné obdobie, ktoré predchádza účtovnému obdobiu, v ktorom členstvo zaniklo, pričom sa neprihliada na imanie, ktoré je v nedeliteľnom fonde. Pre účely Obchodného zákonníka § 6 definuje pojem obchodného majetku, obchodné imanie, vlastné imanie a čisté obchodné imanie. Podľa ods. 3 ust. § 6 Obchodného zákonníka je čistým obchodným imaním obchodný majetok po odpočítaní záväzkov vzniknutých podnikateľovi v súvislosti s podnikaním. Čisté obchodné imanie je teda obchodnoprávnym pojmom, ktorým sa označuje obchodný majetok po odpočítaní záväzkov vzniknutých podnikateľovi v súvislosti s podnikaním. Tento pojem teda vyjadruje rozdiel medzi hodnotou obchodného majetku a záväzkov vzniknutých pri podnikaní. To, ako sa určuje čisté obchodné imanie, teda aké záväzky sa odpočítavajú podnikateľovi v súvislosti s podnikaním, sa týka najmä fondov a rezerv, ktoré sú zaúčtované medzi tzv. prechodné pasíva.

51. Z Účtovnej závierky podnikateľov v podvojnóm účtovníctve zostavenej k 31.12.2018 (č.l. 11-16 spisu) boli zistené údaje, a to v riadku 80 vlastné imanie 2.610.339, v riadku 88 zákonný rezervný fond a nedeliteľný fond 1.083.459 a v riadku 86 „ostatné kapitálové fondy“ (413) 475.092.

52. Námieta žalovaného, že v rámci výpočtu vyrovnacieho podielu nemal byť vykonaný odpočet hodnoty družstevných podielových listov („DPL“) vedených na účte „ostatný kapitálový fond“ (účet č. 413), nebola vyhodnotená ako dôvodná. V zhode so žalovaným i odvolací súd uvádza, že podielnícky družstevný list je cenným papierom v zmysle § 2 ods. 2 písm. p) zák. č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch, s ktorým sú spojené práva podľa tohto zákona a osobitných zákonov. S družstevným podielníckym listom v zmysle § 17a ods. 2 zák. č. 42/1992 Zb. sú spojené práva jeho majiteľa upravené v ust. § 17d ods. 1 písm. a) až d) tohto zákona. Z ust. § 1 ods. 2 písm. g) zákona č. 659/2007 Z.z. o zavedení meny euro v SR a o zmene niektorých zákonov vyplýva, že majetkovými hodnotami sú družstevné podielnícke listy, ktoré predstavujú vklady do základného imania alebo iného obdobného imania právnických osôb. Teda, podľa názoru odvolacieho súdu, ak družstvo vydalo družstevné podielnícke listy (majetkové cenné papiere) v hodnote, ktoré sú podľa riadnej účtovnej závierky v hodnote 475.092 Eur (účtované na účte 413), tieto sú súčasťou majetku, t.j. základného imania družstva práve v zmysle § 223 ods. 1 Obchodného zákonníka. Podľa ust. § 13 ods. 8 písm. a) Opatrenia MF SR zo dňa 16. decembra 2002 č. 23054/2002-92, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o postupoch účtovania (ďalej len „opatrenie“) dlhodobý finančný majetok sa člení na cenné papiere a podiely podľa § 14 ods. 2 písm. a). Z ust. § 14 ods. 2 písm. a) opatrenia vyplýva, že cenné papiere a podiely v spoločnosti alebo v družstve s podielovou účasťou sa účtujú ako dlhodobý finančný majetok. Podľa § 59 - účtovanie vlastného imania, ods. 6 opatrenia na účte 413 - Ostatné kapitálové fondy sa účtujú ostatné peňažné kapitálové vklady a nepeňažné kapitálové vklady, ktoré pri ich vytvorení nezvyšujú základné imanie účtovnej jednotky a nie je pre ne v predchádzajúcich účtoch v tejto účtovnej

skupiny samostatný syntetický účet. V prospech účtu sa účtuje najmä bezodplatne prijatý majetok od spoločníkov, členské podiely v družstvách na družstevnú bytovú výstavbu. Za stavu, že hodnota družstevných podielnických listov sa inkorporuje do základného imania družstva, ide o dlhodobý finančný majetok vedený na ostatnom kapitálovom fonde a stanovky neupravujú, že sa na tento fond pri určovaní výšky vyrovnacieho podielu neprihliada, potom pokiaľ okresný súd v rámci výpočtu vyrovnacieho podielu neodpočítal od čistého obchodného imania (vlastné imanie podľa účtovnej závierky) hodnotu družstevných podielnických listov, postupoval správne. Aj zo stanoviska D. T. C. Postup pri výpočte vyrovnacieho podielu člena družstva, ktorému zaniklo členstvo za trvania družstva zo dňa 12. júla 2019 (č.l. 42 spisu) predloženého v konaní pred súdom prvej inštancie .....,pre určenie vyrovnacieho podielu je rozhodný stav čistého obchodného imania družstva, t.j. vlastného imania, ktorého hodnota je uvedená v riadnej individuálnej účtovnej závierke družstva v riadku 80 súvahy...“ pričom v bode 2. tohto stanoviska bolo uvedené, že .....,vlastné imanie vykazované v riadku 80 alebo 25 súvahy sa na účely výpočtu vyrovnacieho podielu zníži o hodnotu imania, ktoré je v iných zabezpečovacích fondoch, ale iba v prípade ak to vyplýva zo stanov družstva. V takom prípade sa môže odpočítať hodnota konkrétneho zabezpečovacieho fondu určeného v stanovách, napr. vytvoreného kapitálového fondu, ktorý je zaúčtovaný a vykazovaný na samostatnom analytickom účte v rámci účtu 413 - Ostatné kapitálové fondy...“.

53. K poukazu žalovaného, že nie všetci vlastníci DPL musia byť nevyhnutne členmi družstva, čo vyplýva zo zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách (ďalej len „zákon č. 42/1992 Zb.“) krajský súd uvádza, že základným poslaním zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách (Transformačný zákon) bolo upraviť majetkové vzťahy a vyporiadať majetkové nároky v družstvách. V rámci tohto procesu vzniklo fyzickým osobám, či už členom družstva alebo nečlenom družstva viacero majetkových nárokov. V zmysle tohto zákona sa poľnohospodárske družstvá pretransformovali na nové podnikateľské subjekty. Transformáciou družstiev prešli aj majetkové vzťahy, majetkové podiely a vzťahy sa riadia už len Obchodným zákonníkom. Je potrebné odlišovať majetkový vklad z titulu majetkových podielov z transformácie nečlena družstva a člena družstva. Zatiaľ čo majetkový podiel nečlena, ktorý sa nestal účastníkom právnickej osoby podľa transformačného projektu a ktorý sa nevydal oprávnenej osobe ani na vykonávanie poľnohospodárskej výroby, má povahu pôvodného majetkového nároku, ktorý musí byť účtovne zaevidovaný, majetkový podiel, ktorý z transformácie získal člen družstva, bol predmetom vkladu do základného imania družstva (§ 223 ods. 1 Obchodného zákonníka). Ak člen družstva vložil majetok v hodnote podielnických listov, tak z titulu vloženého majetku nie je veriteľom družstva, ale má právo podieľať sa na zisku a povinnosť ako člen družstva vloženým majetkom podieľať sa na strate družstva. Vzhľadom však k tomu, že žalovaný k tvrdeniam o družstevných podielnických listoch, ich vlastníctve členmi, či nečlenmi družstva a ich nárokov neoznačil a ani nepredložil žiadne dôkazy, uvedené zostalo len vo všeobecnej rovine žalovaným uvádzaného príkladu. Ak sa uvedené nestalo predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie s vysloveným záverom, potom ani odvolací súd nemal daný predmet prieskumu a mohol zaujať len tomu zodpovedajúce stanovisko.

54. Krajský súd dospel k názoru, že nezistil relevantný odvolací dôvod žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci zo strany okresného súdu, pretože okresný súd na zistený skutkový stav aplikoval správnu právnu normu, a to hmotné právo, rozhodné ustanovenia Obchodného zákonníka.

55. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

56. Krajský súd považuje za potrebné uviesť, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania sa vychádza zo zásady zodpovednosti za výsledok, t.j. zásady úspechu (§ 255 ods. 1 CSP). Táto zásada úspechu sa uplatňuje pri rozhodovaní o náhrade trov sporového konania. Len v sporovom konaní sa totiž dá hovoriť o úspechu, resp. neúspechu strany sporu. Kritériom pre priznanie nároku na náhradu trov konania je miera úspechu vo veci, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu, ako i u žalovaného. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej. V danom prípade bola žalobkyňa so svojim nárokom, ktorý uplatnila v petite žaloby úspešná 32,14 % (výrok I.) a úspech žalovaného bol 67,86% (výrok II., čo bol neúspech žalobkyne), a ak okresný súd výrokom III. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 32,72%, jeho postup bol vecne správny. Odvolanie žalovaného v tejto časti bolo preto zhodnotené ako nedôvodné.

57. Krajský súd uvádza, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmal výhradne v rozsahu a z dôvodov uvedených žalovaným v podanom odvolaní, zaoberal sa tými otázkami, ktoré boli nevyhnutné a mali podstatný význam. Odvolací súd konštatuje, že okresný súd spoľahlivo zistil skutkový stav, ktorý aj právne správne posúdil. Ak ani jeden z odvolacích dôvodov žalovaného nebol relevantný, a tak nezakladal dôvod ani na zmenu rozsudku okresného súdu v napadnutej časti ani na jeho zrušenie a vrátenie súdu prvej inštancie v tejto časti na nové konanie. Z vyššie uvedených záverov preto bol rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku I. a vo výroku III. potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

58. Vo vzťahu k svojim zhodnoteniam a záverom odvolací súd uvádza aj to, že pokiaľ odvolateľ v podanom odvolaní uvádzal požiadavku aplikácie ust. § 2 ods. 2 písm. p) zákona č. 566/2001 Z.z., § 1 ods. 2 písm. g) zák. č. 659/2007 Z.z., § 56 ods. 6 opatrenia MF SR č. 23054/2002-92, § 17d ods. 1, 3 a § 17f zák. č. 42/1992 Zb., na ktoré ustanovenia poukázal i odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia, tak odvolanie žalovaného bolo doručené na vyjadrenie žalobcovi, ktorý mal procesnú možnosť sa k tejto požiadavke a aplikácii uvedených ustanovení vyjadriť.

59. Zároveň, ak krajský súd rozvinul svoju argumentáciu pri vysporiadaní sa s odvolacími dôvodmi žalovaného, tak tento jeho postup nebol v rozpore aj s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/147/2011 zo dňa 25.04.2012, z ktorého vyplýva, že ak sa odvolací súd stotožní so závermi okresného súdu, tak nedochádza k porušeniu zákona, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť rozhodnutia okresného súdu a navyše rozviedol tiež vlastnú argumentáciu.

60. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Vzhľadom na výsledok odvolacieho konania bolo zrejmé, že žalovaný so svojim odvolaním nebol úspešný, a preto v odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, ktorej voči žalovanému bol priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej náhrady trov rozhodne okresný súd v samostatnom uznesení po právoplatnosti rozhodnutia za aplikácie ust. § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.